

Иван Вазов

Топът заехтя!

Мрачни планините,
мрачен е светът,
ужас по горите,
по полята смърт.
Майка вика: боже!
Синът вика: вай!
Мъките ни лоши
ще ли имат край?
Братя! Туй страданье
ще да се скрати:
скоро ще захване
топът да ехти!

Вдовицата гледа
кървавий си син,
как е жална, бледа –
беше й един.
Изднъж тя става,
къльне небеса,
страшен вик издава,
скубе си коса!
Майко, за тез рани
друг ще отмъсти:
скоро ще захване
топът да ехти!

В тъмните тъмници
стоят сбрани вкуп.
Горко вам, клетници,
мязате на труп!
Кашлят гърди мъжки,
бърчат се лица,
чуват се въздишки,
дрънкат железата.
Братя, на душмани
бог ще заплати!
Скоро ще захване
топът да ехти!

Скитаме се ние
по чуждия край,

младостта ни гние,
душа мир не знай.
Тук ни хулят, гонят,
търпим глад и мраз,
тамо сълзи ронят
майките за нас.
Докога изгнанье?
Докога беди?
Ах, кога ще хване
топът да ехти?

Чака, чака роба
дано да съзре,
стареца при гроба
не иска да мре.
В миг по воля божа
Север затрещя,
роба грабва ножа,
всичко закипя...
И старий се люшна,
радостно умря,
като си прошушна:
топът загърмя.

Април 1878

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4286>]